

de eene, de zeldzame porceleinen schaal ontbreekt aan zijn verzameling, de lacune in de handboeken der porceleinkunde, die is aan te vullen bij den antiquaar Cardozo in Schelminghaven. —

En de dochter zwijgt ook. Zij spreekt alleen met den druk van haar arm, die innig op den zijnen ligt, met de beweging van haar blonde, welig gelokte hoofd, dat zich op zijn schouder heeft geveid. — Dan, eindelijk als de stonde van zwijgen vol is, weten ze geen andere woorden, dan die hen voor altijd aan elkaar hebben verbonden: Vader, mijn lieve, eigen vader,, — „Mijn kind.”

„Ga, jij nou eens mee, ouwe jongen,” zegt ze dan, en ze neemt hem bij de hand als was hij haar kind. En ze leidt hem verder over de molligheid der tapijten, naar de andere kamer, waar de hooge stoelen met de geblazoeneerde ruggen staan gereed om den disch. Dan plant ze haar vader in een der stoelen, en gaat bij hem zitten, met een dartele jonkvrouwelijkheid, die al de strakte van het moment verbreekt.

— „Doe nu eens niet zoo somber, ouwe jongen! Wat is er nou allemaal aan de hand? Zie zoo, daar hebben we 'm tenminste weer vroolijk!” roept ze dan uit, en ze strijkt hem met welbehagen door zijn dichte, grijze haren. —

„Ik zal nou eens zeggen, wat ik wil: Vader gaat nou zoo gauw mogelijk naar de Sociëteit, „Ons Genoegen.” Parmantig spreekt ze het uit, al de verachting en ironie die in haar leeft ten aanzien van de Loftingsche notabiliteit, komt erin tot gelding.

De vader fronsst zijn brauwen, hij steekt het hoofd vooruit.

„Wat zeg je?” „Dat vader natuurlijk nu stapt naar de Sociëteit, „Ons Genoegen.” Dan, met haar hoofd, vlak bij zijn wang: „D'r wordt over je gekletst, vadertje. D'r worden allerlei rare dingen over je gezegd, in den Gemeenteraad, omdat je een porceleinen schaal hebt probeeren te koopen in Schelminghaven.”

„Tegen dat geklets is maar één ding te doen. Vader gaat frisch en monter naar de Sociëteit. En vertelt daar aan iedereen, die het weten wil, dat hij voor familiezaken weg is geweest, en dat hij op reis een lichte kou heeft gehad.” —

In Rupelmonde ontwaakt bij dezen scherts, die aan den oever van een afgrond gevoerd wordt met een onvolprezen virtuoositeit, iets van de oude vreugde. Iets van het juichende gevoel, waarmee hij zich — hoeveel dagen was dat nu al geleden — in zijn Hispano-Suizza had laten ontvoeren uit Loftinge. — Hij staat op uit zijn zetel, en hij kijkt haar oolijk in het gezicht.

„Jij bent een slimme dappere meid, Klaar. Jij geeft de oplossing.”

X

De sociëteit van Loftinge is even statig als alles, wat tot het openbare leven behoort in deze gemeente. Het is een reusachtige zaal, waarvan de